

אצח

הוד

Lyrical poetry in English translation from Hebrew by Adolf Goman
תרגומי השירה הלירית מעברית לאנגלית מאת אדולף גומן

Yehuda Amichai

Selected poems

יהודה עמיחי
שירים נבחרים

adolf.goman@gmail.com

Yehuda Amichai

(1924-2000)

Table of contents

Poet

Young David

We, two together and each on its own

Only one straight line passes between two points

Short poems

Come play

I am not ready

The clew's song for the needle

You're tired too

But look

Or, say, sorrow

Goodbye!

The Lord is merciful to the little ones

We loved here

(cycle of sonnets)

1. My father, remaining for four years in wars,

2. His thoughts arrived from far away. A string

6. In a hermetic room we, mummified with love,

10. We both were satisfied then by a few

11. The jug isn't young, inside there's some water;

12. Again our voice goes down, it's now folded,

13. The rain came back at night, it mentioned

14. The bell began to count us. "Two that is rather".

17. There was a curfew. And the patrols walked

18. Prologue: The situation strained. A lone young couple.

22. Here are troubles' dad and mam, the children cose.

God, full of mercy

תוכן העניינים

משורר

דוד הצעיר

שנינו ביחד וכל אחד לחוד

דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד

שירים קצרים

בואי נשחק

אינני מוכן

שיר החוט למחט

גם את עיפתי

אבל ראי

כגון יגון

היי שלום

אלהים מרחם על ילדי הגן

אהבנו כאן

[מחזור סונטות]

[א] אבי היה ארבע שנים במלחמתם

[ב] המחשבות באו אליו כשירת

[ו] ובלילות חדרנו נאטם

[י] מדדנו את שלנו, המעט

[יא] כדנו מבגר ובו המים

[יב] ושוב מורד ומתקפל קולנו

[יג] אבל בלילה שוב חזר הגשם

[יד] ופעמון החל, לאט, לספר אותנו

[יז] הלילה שוב נצא. היה אז עצר

[יח] הנה מבוא: השנים, המצב

[כב] פה לצרות יש אב ואם וילד

אל מלא רחמים

Poet

A baby's mouth drinks mother's nipple and doesn't spurn.
Thus a poet looked for the life and wanted everything.
Though he felt how the seasons sometimes took a turn,
He always was late for to meet it and to link.

Instead of roots, like other trees, plunged in a thought,
He has grown only legs and formed his own lifestyle.
When suddenly the wave of verse shut up his throat,
He thought: "May be, today I'll write something meanwhile,

Until I'll find some proper occupation". Then
His eyes that have been opened now to the world,
Began to look on through the window's glass. His pen

Under the pressure of the memory's demands
Wrote and began to form a firm dam of the words,
Whose range could everything in this world hold.

Young David

And when the first delight already ceased,
David went to the joyful ranks of his friends.
Now, roaring in their gleamed armor, pleased,
The boys seemed grown with the spears in hands.

Each other now praised as best he could,
With loud hoarse laughter, proud, but at once
For the first time alone, he understood,
That here there are no other Davidians.

He did not know where to put the Goliath's head,
And could not recollect distinctly why he had
Taken the head and hold it strongly for the curl.

משורר

כפי תינוק שלא נגמל – עיניו
לא נגמלו! והוא רצה יותר
וחש אמנם חלוף קיצים וסתו
אבל בפנים פגור.

ובמקום שבו לאילנות האחרים
צמחו השרשים, היו לו הרגלים.
וכשפתע בו עלו כל השירים
חשב כי רק יכתב בינתים

עד שימצא מה יעש באמת
ובעיניו, שנפקחו כה באחור,
חפש מעבר לחלון. אבל העט

כתב מאד כמו מלחץ זכר.
עקשו הניח את גופו כסכר
אשר מאחוריו הכל אגור.

דוד הצעיר

אחר התשוואות הראשונות
חזר דוד אל כל הנערים,
וכבר הרועשים בשריונות
היו כל כך מבגרים.

בחבטות כתף, בצחוק צרוד.
ומישהו קלל ואחדים
ירקו. אבל דוד היה גלמוד
וחש לראשונה שאין עוד דודים.

ולא ידע פתאם היכן ינח
את ראש גלית שמשום מה שכח
ועוד החזיק אותו בתלתליו.

The head now was excessive here at all.
And birds of blood that wandered far in skies,
Like him, they didn't hear the people's cries.

כָּבֵר מִיָּתֵר הָיָה עֵכָשׁוּ
וְצִפְרֵי הַדָּם שֶׁנִּדְדוּ הִרְחִקוּ
שׁוֹב לֹא שָׁמְעוּ, כְּמוֹהוּ, אֶת הָעַם צוֹעֵק.

We, two together and each on its own

שְׁנֵינוּ בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד

"Together and each on its own" ...
(from lease agreement)

"שְׁנֵיהֶם בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד" ...
(מתוך חוזה שכירות)

Another summer has passed. It's already dark.
My father didn't come to the amusement park.
The swings continue to rock, they go on.
We are together and each on its own.

יְלֵדָה שְׁלִי, עוֹד קִיץ עֶבֶר
וְאָבִי לֹא בָּא לְלוּנָה-פָּרְקוּ.
הַנְּדָנְדוֹת מוֹסִיפּוֹת לְנוֹד.
שְׁנֵינוּ בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד.

The horizon of the stormy sea has lost all its ships:
It's hard to hold anything in the time of hardships.
The fighters wait for the battle behind the hill.
How we need consolation and some good will!
We are together and each on its own.

אֶפֶק הַיָּם מְאֻבָּד סְפִינוֹתָיו –
קִשָּׁה לְשֹׁמֵר עַל מִשְׁהוֹ עֵכָשׁוּ.
מְאַחֲרֵי הַהַר חִפּוֹ הַלּוֹחֲמִים.
כְּמָה זְקוּקִים אָנוּ לְרַחֲמִים.
שְׁנֵינוּ בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד.

And now, let's go together to the interim love.
The moon is sawing clouds in two parts above.
Only we will make love in front of the camps.
We still have a chance to change something, perhaps.
We are together and each on its own.

יָרַח מְנַסֵּר אֶת הָעֵבִים לְשָׁנִים –
בּוֹאֵי וְנֹצֵא לְאַהֲבַת בֵּינֵים.
רַק שְׁנֵינוּ נֹאֵהֵב לְפָנֵי הַמַּחֲנֹת.
אוּלֵי אֶפְשֶׁר עוֹד הַכֹּל לְשַׁנּוֹת.
שְׁנֵינוּ בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד.

The love to you changed me giving me hopes,
As the salty sea into first autumn raindrops.
I'm brought to you slowly, and slowly I fall.
Take me, for an angel will not save us at all.
We are together and each on its own.

אֶהֱבֵתִי הִפְכָה אוֹתִי כְּנֶרְאָה
כִּיִּם מְלוּחִם לְטַפּוֹת מִתּוֹקוֹת שֶׁל יוֹרָה;
אֲנִי מוּבָא אֵלַיךְ לְאֵט וְנוֹפֵל.
קִבְלֵנִי. אֵין לָנוּ מִלְאָךְ גּוֹאֵל.
שְׁנֵינוּ בְּיַחַד וְכָל אֶחָד לְחֹד.

Only one straight line passes between two points

דֶּרֶךְ שְׁתֵּי נִקְדוֹת עוֹבֵר רַק קוֹ יָשָׁר אֶחָד

(geometry rule)

Once upon a young star got married to a beautiful fond lass-star.
I remember a German song that this threatens with a big trouble, from afar.

I strain my mind. A phrase from oblivion pops up, and I define:
Between two separate points there is only a single straight line.

Me enough for many pains not so much - just a few of your tears.
So a small engine drags goods wagons, tormented, uphill during the years.

What? When at all will we be back home? You still have to endure while.

Between two separate points there is only a single straight line.

Sometimes there are only two of us, sometimes we cannot be counted.
And thus

Sometimes, I do not understand, who leads us, and where he leads us.
In Hebrew, about the sun, we can say both "he" and "she". You can't disclaim:

Between two separate points there is only a single straight line.

Our life goes the way it was written, then suddenly - as the verbal speech tells.

The life in the world of the future we spend in this world sometimes.
Our life is barely weaving, then galloping speed. This is the sign:
Between two separate points there is only a single straight line.

Song to the music of Shlomo Arzi performed by him on the site
<https://www.youtube.com/watch?v=cCqGnplGdAY>

Short poems

*

יש משפט בהנדסה האומר, כי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד

כוכב צעיר התחתן עם כוכבה
ובפנים דבר גרמנית על סכנה קרובה.
רציתי להזכר בזמר וזכרתי רק את המשפט,
פי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד.

בכיך הקטן מספיק להרבה כאבים,
כמו קטר המושך קרונות רבים.
מתי נשוב הביתה? כפי עוד מעט.
פי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד.

לפעמים השמש זכר, - נקבה,
לפעמים אנחנו שנים, לפעמים יותר מרבה,
לפעמים אינני יודע מי יחזיק אותנו ביד.
אבל דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד.

חיינו שבכתב היו לחיינו שבעל-פה.
חיינו שבעולם הבא לחיינו שבזה.
חיינו הממהרים וחיינו העוברים לאט,
דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד.

שירים קצרים

*

And if the Flood will crash down once,
Let me be added then to the fourteen pairs:

To elephants, rats, whales – to all the named,
To pure and impure, to the wild and tamed.

Keep all us, Noah, in soft cotton swirled,
As a vine root take all us to your best world. ¹⁾

¹⁾ A hint at the biblical story of the intoxication of Noah

*

We are as in one mind two associations:
If one remembers you, about me he mentions.

We are like two candles in one candlestick:
We separately are dim - you cannot read a book,
Together we are bright - on flame you cannot look.

When we catch fire together, there is a feast of light.
We become dim at once - the darkness of the night.

*

We in a vaulted window - the left side and the right,
Above the window-sill together rise to light.

And rising from the window-sill as hands,
We to each other forward bent our heads,

Until the lock of the key-stone at the end,
As our single forehead, us the peace will send.

אם שׁוֹב יֵרֵד מִבּוֹל מִן הַשָּׁמַיִם,
יִתְקוּנוּ לַתְּבָה עִם כָּל זֹאגוֹת הַשָּׁנִים –

עִם פִּיל וְעִם פִּילָה, עֵבֶר וְעֵבֶרָה,
עִם כָּל הַטְּמֵאָה וְהַטְּהוֹרָה.

יִשְׁמַר אוֹתָנוּ נֹחַ, יַעֲטֹף
כְּשֶׁתִּיל הַגֶּפֶן לְעוֹלָם הַטּוֹב.

*

כְּשֶׁתִּים אֶסְוִצִּיּוֹת שְׁבָרָאשׁ אֶחָד:
אִם מִזְכִּירִים אוֹתִי, מִזְכֵּרֵת אֶת.

כְּשֶׁתִּי נִירוֹת אֶנְחֵנוּ בְּמִנְרָה:
לְבַדִּי אוֹ לְבַדָּהּ, כִּהִים מְדִי לְקָרָא עֵתוֹן,
אוֹרִים מְדִי בְּשֶׁבִיל לִישׁוֹן.

אֶבֶל בְּיַחַד מְדַלְקִים – זֶה חַג שֶׁל אוֹר,
בְּיַחַד כְּבוֹיִים – לִילָה שְׁחַר.

*

כְּקִמְרוֹן שְׁבַחֲלוֹן יִשׁוֹן
מֵאֲדָן נַעֲלָה: מִכָּאן וְכָאן.

בְּעִלוֹתָנוּ יַחַד, זֶה מוֹל זֶה,
אֶחָד אֶל הַשָּׁנִי נָטָה.

עַד שְׁבָאֲבֵן הַיְתֵד יַחַדוּ
נִמְצָא מִנֵּחַ – מִצַּח מִשְׁתַּף.

Below on the window-sill are flowers in pots,
And in the distance outside we see the roads.

*

You are like an urban garden that the whole
Securely surrounded by a wall.

I, as a highway that is slitting your town,
Not choosing ways tears quickly up and down.

In you, all things start sharp and full of strength,
And become calm and round at the ends.

In me any result is not a reason to delay,
And your intimacy is the gate to a long way.

*

We are like two numbers here together,
And are adding sometimes one to another.

Sometimes are subtracting; you know: the sign
Changes over time to minus on the line.

It was so hard for us until we learned
(as people learn all feelings in the world)

To feel the bliss of the multiplication, as the heaven,
And the devison (to the figures it is happened).

Below us the world - dividing sign, but don't be afraid.
Look: under this sign that a line of parting laids,

Under this line, the life springs up, and now
Our common live denominator gives a flower.

תמיד נראה: על אדן – פרחים.
ועוד הרחק יותר – את הדרכים.

*

ואת הגן הצבורי בעיר,
מחזק בה ושלה, מוגן בקיר.

אני הכביש, אשר העיר קורע,
ובעצמי איני יודע.

בך כל ההתחלות שמתחילים
הופכות סופים טובים ועגלים.

ובי כל סוף שגלו הוא אות זנוק,
וקרבתך – לי שער לרחוק.

*

ראי, אנחנו שנים מספרים,
עומדים יחדו ומתחברים

או מתחפרים, כי סוף-סוף הפימן
משתנה מזמן לזמן.

היה קשה כל-כך עד שהגענו
לעמד יחדו, וגם ידענו

כפלים של אשר, גם שברים,
כאשר יקרה למספרים.

גם עתה, תחתנו, העולם קו שבר –
אל תיראי, הביטי איך מעבר

לאותו הקו פרח לנו עכשו
המכנה המשותף.

*

*

Like gathered in the tanks of towers on the heights,
The water flows in the eternal darkness through the pipes,

כמים שממגדלים
זרמים בצנורות האפלים

And waits submissively into the thickness of the walls,
Waits for you opening your crane, and then it falls,

ומחכים, בענוה, בקרב
קירות עבים עד לפתיחת הברז,

So I came from afar to you, and stand, betrayed;
Closed in my darkness, as inside the pipe, I wait;

כן גם אני, שבאתי ממרחק,
עכשו, קרוב אליך, באפלי נדחק,

I dream to hear your call, I passionate and fond,
And ready to make all my best, all that you want.

ומחכה שאת תרצי בי. וכל עת
אשר תרצי בי לשרת

As only I can do to serve the love, you only say -
Open your heart - I will appear without delay.

ולאהב אותך, בדרך משלי,
אבוא אליך מאפלי.

Come play

בואי נשחק

Come, I'll play a game "the resurrection of the dead" with you,
Or we'll play a game, where a lot fights bravely against few.

בואי נשחק תחית מתים,
בואי נשחק רבים נגד מעטים.

Or we'll play a game "the birds of love flight over the Globe",
Or "detectives against thieves" between despair and hope.

ומשחק מסע הצפרים של אהבה,
ומשחק שוטרים וגנבים של יאוש ותקוה.

We'll jump, dividing the world with the chalk to squares.
And then maybe the other people will come here and join us.

בואי נשחק בקפיצות בין גבולות גיר על העולם.
בואי נשחק, האחרים יצטרפו גם

Or we'll play "a game of silence", when is nothing us to say,
Or "hide and seek" in a desert until the dark end of the day.

הם. ומשחק השקט, כשאין עוד מה לומר
ומשחק התופסת שאין לו סוף במדבר.

I am not ready

אינני מוכן

In alphabet order, all lists of the dead (that lie now in stocks)
God collected for the Day of His Judgment in some secret box.
In the court was a witness, he reported and went from the court.
Once I also was ready, but now I'm not.

שְׁמוֹת הַמֵּתִים בַּמַּצְבָּה לְפִי אֶלֶף בֵּית.
אֱלֹהִים סָגַר אֶת הַמַּגְרוֹת לְעוֹלָם וָעֶד.
הָעֵד הָעֵיד וַיֵּרֵד מִן הַדּוֹקָן.
פַּעַם הָיִיתִי; וְשׁוּב אֵינִי מוּכָן.

As in the cinema, where on each chair a number is kept,
The hour of my death is marked in a desert on the sand.
She will be here, we all will be here, this is a law of God.
Once I also was ready, but now I'm not.

כְּמוֹ בַקּוֹלָנוֹעַ הַמְּקוֹם מְסֻמָּן בַּמַּסְפָּר,
וְכֵן שָׁעוֹת מוֹתִי. וְכֵן חוֹלוֹתַי בַּמַּדְבָּר.
הִיא תִהְיֶה כָּאֵן. כָּלֵם יְהִי כָּאֵן.
פַּעַם הָיִיתִי; וְשׁוּב אֵינִי מוּכָן.

The prophets from the Old Testament, continue to speak.
The crane remains open; the fireman isn't come quick.
I was formerly agreed to a small post, but I have not got.
(At that time I was ready, but now I'm not).

נְבִיאִים נִשְׁאַרוּ בַתְּנַ"ךְ וּמַמְשִׁיכִים לְהַתְנַבֵּא,
הַבְּרָז נִשְׁאַר פְּתוּחַ. אֶת הָאֵשׁ אֵין מְכַבֶּה.
בַּקֶּשְׁתִּי לִי תִפְקִיד וְלוֹ אֵף קָטָן.
בְּעֵת שְׁהִיִּיתִי (אָבֵל שׁוּב אֵינִי מוּכָן).

The professor tried to teach us to investigate the unknown,
To give our mind freedom to work in groups and alone.
I listened to him, but I didn't understand then enough.
I, apparently, wasn't ready, and now I must to pay off.

פְּרוֹפֶסוֹרִים הִרְאוּ מַחְשְׁבָה חִפְשִׁית
וּמַחְשְׁבָה עַל מְכַשִּׁירִים, בַּקְּבוּצוֹת וּבִיחִיד.
אֵךְ רַב דְּבַרְיָהֶם נִשְׁאַרוּ לִי לֹלָא מוּכָן.
כְּנִרְאָה שְׁעֵדִין לֹלָא הָיִיתִי מוּכָן.

Free mountains wander in my hope, in my dream. The sea
Doesn't grieve, it is vaccinated from all emotions, you see.
The sea remembers you always, but me it forgot.
If I were the same as the sea! But now I'm not.

הַהָרִים הַחֲשׂוּפִים נוֹדְדִים בְּתַקּוֹתַי.
הַיָּם זֹכֵר אוֹתְךָ וְשָׁכַח אוֹתִי,
לַיָּם לֹלָא יִכָּאֵב. הַיָּם מְחַסֵּן.
וְלוֹאִי וְהָיִיתִי כְמוֹהוּ. אֵךְ אֵינִי מוּכָן.

To keep you, as the Sabbath's holiness, I gave a word;
So you do not have to live someday alone in this world.
We almost succeeded, but we didn't have enough years,
We both were ready, but we missed for some reasons.

הַבְּטַחְתִּי לְשָׁמַר אוֹתְךָ כְּמוֹ שַׁבָּת.
רְצִיתִי לֹלָא לְהִשְׁאִירְךָ לְבַד.
כְּמַעַט וְהִצְלַחְנוּ לְאַהֲבָה, אֵלוֹ הָיָה לָנוּ זְמַן,
וְהָיִית מוּכָנָה, וְהָיִיתִי גַם אֵנִי מוּכָן.

But the moment will come when the cup will be full.
Then you will hear the voice of your tired and boiling soul:
"I'm fed up! I don't need extra words. Think, decide!
And it doesn't matter if you are or don't ready this night."

הַמִּיַּם יִגְיעוּ עַד נִפְשׁ וַיֵּאמְרוּ:
"הִגַּעְנוּ אֵלַיךְ אַחֵר כָּל הַדְּבָרִים שִׁקְרוּ,
בְּאֵנוּ מְרַחוֹק. וְעַכְשָׁו אֲנַחְנוּ כָּאֵן.
בֵּין אִם תִּהְיֶה וּבֵין אִם לֹלָא תִהְיֶה מוּכָן."

The clew's song for the needle

How in your eye I, wading the tightness, was brought!
Together with you to your goal I sincerely sought.

And with each stitch, I become always shorter a few,
Shorting and speeding in that way the road for you.

Clear is the end: one day you will slip out, but tragic
I'll remain sewed with the fate of an alien's fabric.

I am convicted to stay there in anguish and woe;
With a new clew to a new shining fabric you'll go.

You're tired too

You are tired to be the world's advertising
That the angels should see, how it is nice.
Leave a smile and without any despising
Give the wind of the sea to twist its mouth.

Don't argue and worry. On your sweet visage
Your eyes fly as a tree leaf flies to the earth.
Is there a word for "love" in the sea's language?
How to find us in the dictionary of the earth?

Look! Something moves to us. What it's meaning?
Perhaps any prophet is approaching us? View!
I hear your voice in my dream. You are speaking,
But what I will answer and what I will give you?

But look

But look how great is now the separation, compared with the meeting.

שיר החוט למחט

כמה עמלתי עד שֶלְךָ חִבְרָתִי –
יְחַדּוּ עִכְשָׁו, אֶל יְעוּדֶךָ נִקְשָׁרְתִי.

כִּה בַמַּדָּה שֶׁאֶתְקַצֵּר,
עוֹשָׂה אֶתְךָ אֶת דְּרָכְךָ יוֹתֵר מֵהָר.

בִּסּוֹף, בְּכָל זֹאת תִּנְתְּקִי. אֲנִי נִשְׁאָר
בְּתוֹךְ גּוֹרֵל שֶׁל בַּד גְּדוּל וְזָר.

לְנִצַּח שֵׁם אֱהִיָּה כְּלוֹא, נוֹאֵשׁ,
וְאֵת – אֶל חוּט אַחֵר, אֶל בַּד חֲדָשׁ.

גם את עיפת

גם את עֵיפֶת כָּל כֶּף לְהִיּוֹת פְּרוֹסֶמֶת
לְעוֹלָם, שִׁירָאוּ מִלְּאֲכִים: כָּאֵן יָפָה.
נוֹחִי מִחִיּוֹר. וּבְלִי תִרְעָמֶת,
לְרוּחַ הַיָּם תִּנְי לְקַרְזֵל אֶת הַפָּה.

לֹא תִתְנַגְּדִי, כְּנִיר עָף גַּם לָךְ הַעֵינִים
עָפוֹת. גַּם נִשְׁרוּ פְּרוֹת מִשְׁקָמָה.
אֵיךְ אוֹמְרִים, לְאַהֵב בְּלוּעֵזִית שֶׁל מִים,
מָה אֲנַחֲנוּ, בְּלִשׁוֹן הָאֲדָמָה?

הִנֵּה הַכְּבִישׁ וְהַלְכָת עָלָיו. מֵה זֹאת אוֹמְרֶת,
תֵּל כְּלִשְׁהוּ, רוּחַ אַחֲרוֹן. אֵיזָה נְבִיא...
וּבְלִילָה מִתּוֹךְ שְׁנֵתִי אֶת מִדְּבָרְתִי.
וְאֵיךְ אֲשִׁיב לָךְ וּמָה אֲבִיא.

אבל ראי

אֲבָל רְאֵי, כִּמָּה מִגְזָמֶת עֵתָה הַפְּרִידָה לְיַד הַפְּגִישָׁה.

No longer twins, no longer sisters,
Already do not stand coupled.
What means a leaf of the meeting, a butterfly of hours spent together,
Against the heavens of separation, against the length of the road,
Where there is no place for memory.
What means a breath of warm air from a beloved mouth,
What means the palm of a child
Inside the autumn storms and under the winter snowdrifts,
What means a little brown eye
Inside the awful visible space.

See, what the seasons make to the fields and to the mountains,
What make the wars to the cities,
And what didn't make my words to you,
And how I could not change the tint of your hair.
And how the separation could!

Or, say, sorrow

But do you really need to know about the reason,
The girl of random meetings, the last year's snow?
And "later" - not for us, this wasn't a drop of poison -
A cup ... And silence ... And forever, as you know.

We are both replaced like bags or cloaks in cares.
I am no longer me, and you're not you. Again
We will not come back. The Saturday ends prayers,
The candle goes out in the fingers wet with wine.

From your sun only the moon remains me here,
And some consolatory word or irritated phrase:
"Be kind, leave me ", "That was in vain, my dear",
Or, say, "Sorrow", or " All this is now not for us."

לא עוד אֶחָיוֹת תְּאוֹמוֹת, לא עוד אֶחָיוֹת,
לא עוד נִצְבוֹת יַחְדָּיו.
אֶלֶּא עֲלֵהּ הַפְּגִיֶּשֶׁה, פֶּרֶפֶר הַשְּׁהוֹת
מוֹל שְׁמִי הַהִפְרִידָה וְלֹאֲרָךְ הַדֶּרֶךְ
שְׁאִין בָּהּ זְכִירָה,
אֶלֶּא הָאִיר הַחֵם וְהַקָּטָן שֶׁבְּפִי הָאֶהוֹבָה,
אֶלֶּא פְּנִים כֶּף יָדוֹ שֶׁל יֶלֶד
בְּתוֹךְ הַסְּעָרוֹת הַסְּתוּיוֹת, בֵּין קַמְרוֹנוֹת הַחֶרֶף הָרְמִים,
אֶלֶּא הַעֵין הַקָּטָנָה וְהַחוּמָה
בְּתוֹךְ הַמְּרֻחֵב הַנּוֹרָא, הַנּוֹרָא.

רְאִי מֵה שְׁעוֹשׂוֹת הַעוֹנוֹת לַשָּׂדוֹת וְלַהָרִים,
מֵה שְׁעוֹשׂוֹת הַמְּלַחְמוֹת לְעָרִים,
וּמֵה שֶׁלֹּא עָשׂוֹ דְּבָרֵי לָךְ,
וְאִיר יָדִי לֹא שִׁנְנוּ אֶת גּוֹן שְׁעָרְךָ.
וְאִיר הַפְּרִידָה!

כְּגוֹן יְגוֹן

הֵאֵם עָלֶיךָ עוֹד כָּל כֶּף הַרְבֵּה לְדַעַת,
בֵּת אַרוּעִים, שְׁלֵג דְּאֶשְׁתִּקֵּד.
וְאַחַר כֶּף לֹא לָנוּ, לֹא קִבְעַת
הַתְּרַעְלָה, אֶלֶּא הַסֶּפֶל וְהַאֶלֶם וְלַעַד.

הֲרִי הַחֲלַפְנוּ כְּתִיקִים, כְּמוֹ מַעִיל שֶׁל גֶּשֶׁם
בַּתְּחִנוֹת. לֹא עוֹד אֲנִי – אֲנִי וְלֹא אַתְּ – אַתְּ.
שׁוּב לֹא לַחֲזֹר. שׁוּב לֹא יַחְדּוֹ לְגִשְׁתְּ,
רַק לַחֲשׁ שֶׁל כְּבוֹי בֵּינָן כְּבִמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

עֲכָשׂוּ נִשְׂאָר לִי מִשְׁמִנְשָׁךְ רַק הַיָּרֵחַ,
מְלִים שֶׁל מֵה בְּכֶךְ וְנִחְמָה כְּגוֹן:
הַנַּח הַכֹּל. כְּגוֹן, תֵּן לִי לָנוּחַ.
כְּגוֹן, הַגִּישׁ לִי אֶת סוּפִי. כְּגוֹן, יְגוֹן.

Goodbye!

Goodbye! Your shape comes swinging from the letters,
From flying leaves. And I see in ghostly haze
Shadows of animals, the view of flowing waters,
The whispers, the lap's dark and your shining face.

We will not as in the past touch more each other, dear,
We will not whisper more: "Now..." after a midnight.
You are a woman, your name was wind, and you were
An autumn and the rush of many turns of mind.

When we couldn't understand, we always sang together:
Dark, light and generations, changes that were lost.
You are by now not mine, not interpreted treasure,
All doors, all wardrobes, all mouths and teats are closed.

Goodbye! My all the time unsleeping, always here
All things were as we wanted, for the time, of course.
Sleep now well. There is the time to dream, my dear,
To see your only dreams - the boundless better worlds.

Goodbye! All knots, suitcases of the death, and feathers,
Some ropes, lock of your hair, and hills of everything...
About what was not, none will write ever something.
About what the body didn't know, none will think.

The Lord is merciful to the little ones

The Lord is merciful to the little ones,
Less - to schoolchildren.
And mercy to adults - do not wait.
He will leave them,
And sometimes they have to crawl on all fours
In the burning sand,

היי שלום

היי שלום, פני את וכבר פני זכר.
נדוד עולה מאוב; ועף ועף.
פני חיות, פני מים ופני לכת,
וער לחישות, פני חיק, פני טף.

לא לנו שוב שעה שבה נוכל לגשת.
לא לנו להגיד: עכשו, עכשו.
שם של רוחות הנה לה, פעם אשת
הפונים וכנות מראה וסתו.

כי מה שלא הבנו, הן זמרנו יחד.
דורות וחשק, פני הסרוגין.
ולא שלי עוד, לא מפענחת,
סגורת פטמות, אבזם, פיזת, ברגים.

לכן שלום לה, לעולם לא נרדמת,
שהכל הנה בדברנו, שהכל של חול.
מקאן ולהבא את מחלמת
לחלומות שלה: תבל וכל.

היי שלום, צורות ומזודות המות.
חוטים, נוצות, בליל משכן. משכן שער.
כי מה שלא יהיה, אף יד אינה פותבת,
ומה שלא היה של גוף, לא יזכר.

אלהים מרחם על ילדי הגן

אלהים מרחם על ילדי הגן,
פחות מזה על ילדי בית-הספר.
ועל הגדולים לא ירחם עוד,
ישאירם לבדם,
ולפעמים יצטרכו לזחל על ארבע
בחול הלוחט,

Bleeding hard, to reach
The assembly point.

Maybe to the true loving people
He will be merciful, will spare and save them,
Like a tree that bent over a sleeping man
On a bench in the city alley.

Maybe we also will give them out of mercy
Our last coins
Inherited from our mother,
So that their happiness would protect us
Now and in other days.

We loved here
(cycle of sonnets)

1.

My father, remaining for four years in wars,
Didn't hate, didn't love his foes and also a bomb.
But I know surely that then daily he was
Creating me stubborn by minutes of calm.

The minutes were so rare; in his battered sack,
Among bombs and clouds of smoke, in the break
He them collected and joined all them on his back
To the dry remnants of my mother's stale cake.

In his mind collecting a lot nameless dead,
He gathered for my sake all them, so that forth,
I, knowing through his eyes, will love each friend.

So that in horror I wouldn't die as they died,
He filled his eyes with all them ... But he wasn't right,

כְּדִי לְהַגִּיעַ לְתַחֲנַת הָאֶסוֹף
וְהֵם שׁוֹתְתֵי דָם.

אוּלֵי עַל הָאוֹהֲבִים-בְּאַמֶּת
יִתֵּן רַחֲמִים וַיְחַוֶּס וַיִּצַּל
כְּאִילָן עַל הַיֶּשֶׁן בַּסֶּפֶסֶל
שֶׁבַּשְׂדֵּרָה הַצְּבֹרִית.

אוּלֵי לָהֶם גַּם אֲנַחְנוּ נוֹצִיא
אֶת מִטְבְּעוֹת הַחֶסֶד הָאֲחֵרוֹנוֹת
שֶׁהוֹרִישָׁה לָנוּ אִמָּא,
כְּדִי שְׂאֲשֻׁרֵם יִגֵּן עֲלֵינוּ
עֲכָשׁוּ וּבְיָמִים הָאֲחֵרִים.

אָהַבְנוּ כָּאֵן
[מחזור סונטות]

[א]

אָבִי הָיָה אַרְבַּע שָׁנִים בְּמִלְחֻמָּתָם,
וְלֹא שָׂנֵא אוֹיְבָיו וְלֹא אֶהֱבֶה.
אָבֵל אֲנִי יוֹדֵעַ, כִּי כְּבָר שָׁם
בָּנָה אוֹתִי יוֹם-יוֹם מִשְׁלוֹזוֹתָיו.

הַמִּעֻטוֹת כָּל-כָּהָ, אֲשֶׁר לָקַט
אוֹתָן בֵּין פְּצָאוֹת וּבֵין עֵשֶׁן,
וְשָׁם אוֹתָן בְּתַרְמִילוֹ הַמְּמַרְטֵט
עִם שְׂאֲרֵי עֵגֶת-אִמּוֹ הַמִּתְקַשָּׁה.

וּבְעֵינָיו אֶסֶף מֵתִים בְּלִי שֵׁם.
מֵתִים רַבִּים אֶסֶף לְמַעֲנִי,
שְׂאֲפִירִים בְּמִבְטָיו וְאוֹהֲבֵם

וְלֹא אֲמוֹת כְּמוֹהֶם בְּזָעָה...
הוּא מְלֵא עֵינָיו בָּהֶם וְהוּא טָעָה:

He wasn't right, and I went out to all my wars.

אֶל כָּל מַלְחָמוֹתַי יוֹצֵא אֲנִי.

2

[ב]

His thoughts arrived from far away. A string
Of trucks so moves long from afar and then
The ammunition to the regiment brings.
He had unloaded, distributing, them

הַמַּחְשְׁבוֹת בָּאוּ אֵלָיו כְּשֵׁרֶת
מְכוֹנִיּוֹת הָאֶסְפָּקָה בְּטֶרֶם-קָרַב.
הֵן בָּאוּ לוֹ אַחַת, אַחַת, אַחַת,
וְהוּא פָּרַק אוֹתָן וְהוּא חָשַׁב

By sentences; the shots among the words,
Like punctuation marks, were burst enough.
The earth had shuddered strongly, when he first
Had covered me with his great endless love.

אוֹתָן בְּמִשְׁפָּטִים מְסֻדָּרִים.
הַיְרִיּוֹת הָיוּ פְּסִיקִים וּנְקֻדּוֹת.
הָאֲדָמָה הִתְפוּצְצָה בְּעַת הַקְּרִים
אוֹתִי, שָׁקֵט, עַל פְּנֵי אֶהְבֵּתוֹ.

His fingertips felt the pulse of the life,
Like tree branches in spring feel life anew.
And he waited for the fruit ... The burst. Alive,

וּבְאֵבִיב, בְּקֻצּוֹת אֶצְבְּעוֹתָיו,
הִרְגִישׁ כְּעֵנָפִים דְּגֹדוֹג פְּרִיחָה
וְהִתְכַוֵּן לְפָרִי... אֲבָל בְּסֵתוֹ

But wounded both legs, slid off the slope,
As Balaam he, blessing, kept a hope, 1
Foreseeing all that will with me come true.

וּנְפָצַע בְּשֵׁתֵי רַגְלָיו וְהִתְפַּתֵּל
בְּאֲדָמָה. וּכְבָלְעָם חֲזָה, נוֹפֵל,
אֶת כָּל יְמֵי, וְיָשַׁר אֶת הַבְּרָכָה.

¹According to the biblical story, the sorcerer Balaam, instead of cursing the Israelites, blessed them (TORAH, Numbers, 22.9)

6

[ו]

In a hermetic room we, mummified with love,
Inside the pyramid are lying. Like the sands
of years, the silence lays and presses from above.
Our eyelids are closed; we are swaddled hands.

וּבְלִילוֹת חֲדָרֵנוּ נֶאֱטָם
פְּקֻבֵר פִּירְמִידָה. מְעֵלֵינוּ
הַר הַדְּמָמוֹת זָרוֹת, כְּחוֹל מוֹרָם,
דִּירוֹת רַבִּים עַל פֶּתַח מִשְׁכַּבְנוּ.

The generations pass, here nothing changes at all.
The sarcophagi stay in the strict line. Below

וְעַת גּוֹפֵינוּ יִשְׁנִים מְאֹד,
עַל הַקִּירוֹת שׁוֹב מְצִיֵּרֶת

The painted sky stretched blue along the stone wall,
On the old fresco placed the souls' way is drawn.

Two men turned sideways rule, stand on the boat stern.
The oarsmen row hard under the stranger stars.
Nile of the time flows slow. And nothing happens. Night.

We, mummified with love, here spend the time forlorn.
So goes eternity, until one early morn
Young archaeologist brings us a shining light.

A song to Gidi Koren's music performs Noemi Rotem on
http://www.youtube.com/watch?v=9R_zLRTCYYVY

10.

We both were satisfied then by a few
(Not as invader that in heat attacks,
While gasoline is dry up on the tracks).
We entered, enamored, both slowly: you -

To be mine, I - to be yours at that day.
We went, with opened eyes, being afraid
To change by chance something that there was laid.
We thought: let each will go here its own way.

But then with each long autumn more and more
Two our lives became resemble in the core.
One course inside us was dug to the coast.

And, even turning some vase or some plate,
We know that we are now led by our fate.
As we'll be lucky - to the best or worse.

הַדֶּרֶךְ בָּהּ עוֹבְרוֹת הַנְּשָׁמוֹת
שֶׁלֵנוּ. הַתְּרָאִים? סִירָה עוֹבְרָת

וּשְׁנַיִם בָּהּ עוֹמְדִים, הַשָּׂאָר חוֹתְרִים.
יְכוּכְבִּים מֵעַל, כּוֹכְבֵי הָאֲחֵרִים.
יְאוּר הַזְּמַן נוֹשֵׂא בְּלִי לְפִתָּר.

וְאֵנוּ חֲנוּטִים בְּאֵהָבָה רַבָּה.
וְכֹאחֵר הַנְּצַח בְּקֶרֶב בָּא;
אֲרַכִּיאולוֹג עֲלִיז – וְלוֹ הָאוּר.

[1]

מִדְּדָנוּ אֶת שְׁלֵנוּ, הַמַּעַט –
וְהַסְּתַפְקוּנוּ, לֹא כְמוֹ כּוֹבְשִׁים,
הַדּוֹהָרִים עַד כְּלוֹת כָּל הַבְּזִין.
נִכְנָסְנוּ אוֹהֲבִים מְאֹד, בְּלֹאט,

אֶת לְשָׁלִי, וְלְשָׁלְךָ – אֲנִי,
פְּקוּחֵי עֵינַיִם, זְהִירִים,
בֶּל נִשְׁנֶה דְבָר מִן הַדְּבָרִים,
וּבֶל עֵקֶבּוֹת אֶחָד בְּתוֹךְ שְׁנַיִ.

וּבְכַל-זֹאת – עִם נוֹעַ הַסְּתוּיִם,
הָיוּ חַיֵּינוּ לְשׁוּיִם,
עָרוּץ אֶחָד נִבְקַע בְּנוּ עַד חוֹף.

כְּבָר עִם שְׁנוֹי מְקוֹם הָאֶגְרָטִל,
יְדַעְנוּ: בְּנוּ יָד תִּבְל
הַחֲלָה לְשִׁנּוֹת אִם רַע, אִם טוֹב.

11.

[יא]

The jug isn't young, inside there's some water;
So clever cold stands on the window-sill,
But our blood, blood both of us, is younger,
It's full of sins, it's warm and seethes still,

כְּדָנוּ מִבְּגָר וּבוֹ הַמַּיִם,
קָרִים וְחֻכְמַיִם עַל אֶדְן הַחִלּוֹן.
אֲבָל דְּמֵנוּ, דָּם הַשְּׂנִים,
חַם וּמִתְרוֹצֵץ וּמֵלֵא עוֹוֹן.

As letter with no address, disappears,
But, as microbes, our love will multiply.
You are my heat of the desert! But, dear,
Where our live once will be forced away?

וְהוּא יֵאבֵד כְּמִכְתָּבִים בְּלִי כְּתֻבָּת,
רַק אֶהְבַּתְנוּ מִתְרַבֶּה כְּחִידָקִים.
חֻמְסִינָאִית שְׁלִי, שְׁרוּבָה, שְׁרַבְרַבַּת,
לֵאן חַיֵּינוּ נִדְחָקִים –

From what a well with pressure will be risen?
The evening is arranged on the horizon,
And the illusion of cool in pines falls.

מֵאִיזוֹ בְּאֵר, בְּאִיזָה דְּפִקָּה?
הַנֶּה הָעֶרֶב נֶעְרָךְ בְּאִפְקֵי,
וְאִשְׁלֵי צִנָּה תִהְיֶה בְּאֶרְנִים.

The water in the jar dried up. It's late...
And soon we will become together small
Inside the depths of sleep that is so great...

כָּל הַמַּיִם כְּבָר יִבְשׁוּ מִתּוֹךְ כְּדֵי,
וְעוֹד מְעַט נִהְיֶה קְטַנִּים
בְּתוֹךְ שְׁנָה שֶׁהִיא גְדוּלָה מְדִי..

12.

[יב]

Again our voice goes down, it's now folded,
Like in a dresser, into silence for long time.
Once something happened, our life ennobled
To the main title of a paper from a line.

וְשׁוּב מוֹרֵד וּמִתְקַפֵּל קוֹלְנוּ
אֶל שְׁתִּיקַתְנוּ כְּמוֹ אֵל תּוֹךְ אַרְוֹן.
הַמְאֲרַע אֲרַע אֲשֶׁר הָרִים חַיֵּינוּ
כְּמוֹ שׁוֹרֵת כּוֹתֶרֶת לְפִסְגַּת עֵתוֹן.

The oblivions become much longer, heavier,
Like shadows that at sunset become longer, thus
You see as making all the highways quieter,
The mountains are leading them away, like us.

עֲכָשׁוּ הַשְּׁכַחוֹת כְּמוֹ צִלִּים בְּעֶרֶב,
גְּדָלוּ מְאֹד, כְּבָדוּ בְּאֵין מְרִים.
רְאִי, כְּמוֹנוּ כָּל כְּבִישֵׁי הַפְּרָא
יּוֹבְלוּ מְאֲלָפִים אֶל הַהָרִים.

Our conversation longs as longs this gloomy day,
The evening stays, to leave us is not hurry.
To our quiet oasis none comes from the way.

וְשׁוּב שִׁיחָה בֵּין שְׂנִים, וְהָעֶרֶב
חַם וּמְאָרִיךְ לְשָׁהוֹת אֶצְלָנוּ
שֶׁקֵט נוֹנוּ, אִישׁ אִינוֹ נִכְנָס.

But our life becomes more difficult, less merry,
It is like bread that was sliced last night; that's why
It yesterday was fresh, today it's rough and dry.

אָבֵל חַיֵּינוּ מֵתִקְנִים, חַיֵּינוּ
כִּפְנֵי הַלֶּחֶם שֶׁאֶתְמוֹל נִפְרַס –
אֶתְמוֹל טָרִי, הַיּוֹם יָבֵשׁ וְגַם.

13.

[יג]

The rain came back at night, it mentioned
That something important forgot to say.
He asked once more for a little attention,
But did not find, and leave after delay.

אָבֵל בְּלִילָה שׁוֹב חֲזָר הִגִּישׁ,
כְּמוֹ אֶחָד אֲשֶׁר שָׁכַח לֵאמֹר
אֶת הָעֵקֶר – בְּקֹשׁ עוֹד פְּעַם קָשָׁב
וְלֹא מָצָא, וְהוּא עָבַר.

The sea waves along the shore are speechless,
Like after an important message people stand.
On the hot mountains between the dry terraces,
Two sunny green days to the poor grassland

וְרֵק הַיָּם, לִיד הַחוּף, נִרְעַשׂ עוֹד
כְּעַם אַחֵר הַהִכְרָזָה הַחֲשׂוּבָה.
וּבְהָרִים הַשְּׂרָבִיִּים, בֵּין הַטֵּרָסוֹת,
לִדְשָׂא הָעֵנִי, בְּעֵנָה,

Were added with a gift of happy flowers.
But we haven't more the force of former lovers.
Only occasionally a chance still can return.

נִסְפּוּ יוֹמִים יְרֻקִים שֶׁל אֲשֶׁר.
רַק לָנוּ נִסְגְּרָה שְׁעַת הַפֶּשֶׁר –
הַסְּפוּיִים שְׂבִים אֶחָד-אֶחָד.

And we together are sailing still somewhere
Inside the houses that crowned by antennas,
In stormy slumber on the salty foam.

אֲנַחְנוּ עוֹד שְׂטִים שָׁמָּה וְהֵנָּה.
בְּתוֹךְ בָּתִּים עוֹטְרֵי אַנְטֵנּוֹת.
עַל פְּנֵי שֵׁנָה זֹעֶפֶת וּמְלוּחָה.

14.

[יד]

The bell began to count us. “Two that is rather”.
And with the hope, as day before, we were full.
We everything forsook, like something of another,
Like somebody forsakes his room - once and for all.

וּפְעֻמוֹן הַחֵל, לָאֵט, לִסְפֹּר אוֹתָנוּ,
וְהִתְקוּוֹת הָיוּ כְּמוֹ שֶׁלֵּשׁ.
עֲזַבְנוּ אֶת הַכֵּל, כֹּלָא שֶׁלָּנוּ,
כְּחֻדָּר שְׁעוֹזְבִים אוֹתוֹ פְּתֵאֵם.

As if from our eyes, a wind had started to blow near.
Like an earlobe, the landscape curved to hear the words

וְרוּחַ בָּאָה כְּמִתּוֹךְ עֵינַיִם.
כְּאֶפְרָכָסֶת אָזֵן נִתְקַעַר הַנוֹף

That between us were whispered gently here,
Without hesitation to forget them afterwards.

לְשִׁמְעַ כָּל הַרְחָשׁ בֵּין הַשָּׁנִים,
לְשִׁמְעַ וְלִשְׁכַּח אֶת הָרֵב.

Trees now start their journey in the boulevards
Where really there is no single passer-by so late.
One will come. For others there's no sense to wait.

וּכְבֵר הָאֵילָנוֹת יֵצְאוּ לְדֶרֶךְ
לְאַרְךָ הַשְּׂדֵרָה שְׁאִין בָּהּ אִישׁ.
אֶחָד יִגִיעַ רַק. הַשָּׂאֵר בְּכַבִּישׁ.

You are alone, as a bank is in the evenin' hours,
Where, as in you, the gold reserve is closed.
Erasing us, the night of the oblivion goes.

וּכְבֵר אֶת לְבַדְּךָ, כְּבִנְיָן בְּעֶרְבֹ,
עִם הַזָּהָב שֶׁבְּתוֹכֹ, שֶׁבְּתוֹכְךָ,
וְלִיל הַשְּׂכָחָה יְבוֹא לוֹחֵךְ.

17

[יז]

There was a curfew. And the patrols walked
According to the rhythm of hearts at night.
For first time feelings filled us. With no word
We understood: for love we have been ripe.

הַלֵּילָה שׁוֹב נִצָּא. הִיָּה אֵז עֶצֶר,
הַמְשַׁמְרוֹת פָּסְעוּ הַלוֹךְ וְשׁוֹב, כְּלֵב.
וְאֵז לְרֵאשׁוֹנָה הִרְגָּשְׁנוּ מֵה זֶה בְּסֹר,
כִּי אֵז בְּשִׁלְנוּ, כָּל אֶחָד אוֹהֵב.

Oh, our tired thought, as above us the heaven -
Above the loving and above his guard!
And in a small pot on the window, as a vision,
The little hope had blossomed: at the end

הוּ מִחֻשְׁבָּה לְאֵה כְּמוֹ שָׁמַיִם
מֵעַל אוֹהֵב וּמֵעַל צָר.
וּבְעֶצֶץ הַקֵּט, עַל קִיר חֲדָרְנוּ,
פְּרִיחָה תִקְוָה קִטְנָה, שֶׁעוֹד אֶפְשֶׁר

It's possible without blood and savage dancing ...
But our former dreams with us are also rising
And leave us like a son, whose voice was changed,

בְּלִי כָּל הַדָּם וּבְלִי מַחּוֹל שָׂדִים...
גַּם חִלּוּמוֹת שִׁלְנוּ מִתְבַּגְּרִים,
עוֹזְבִים כְּבֵן אַחֵר חִלּוּף הַקּוֹל.

As falls the grain, leaving the ear, at the last stage,
As falls a turbid lens from the old glasses-frame,
The diamond from the crown, hours from the time.

נִחְתָּךְ הַיּוֹם, הַגַּעְנוּ עַד בְּרִזְלֵ.
רְחוּק מִכָּאן מִשָּׁהוּ נוֹפֵל,
כִּי־הַלּוֹם מִכְּתֵר, זְמַן מִתוֹךְ שְׁעוֹן.

18.

[יח]

Prologue: The situation strained. A lone young couple.

הִנֵּה מְבוֹא: הַשָּׁנִים, הַמְצָב,

The trees, the park, the sea, the hour of sunset.
The father is alarmed: the city meets the battle,
And on the shore not far away some alien dead.

אולי הכָּרַח, ואילנות וַיִּם,
ואב מדאָג, ועיר בְּטָרִם קָרֵב,
ומרחוק מתיים שאין להפְּרָם.

Here is the culmination point of our sad story:
The war goes on. The smoke around instead of streets.
The day of the vacation. He and she. "Don't worry".
The mother from her grave: "Bear it. There will be peace!"

ואמצע הספור עכָּשׁוּ, אולי השיא –
המלחמה. עָשָׁן בְּמִקּוֹם רְחוּב,
ויום חפְּשָׁה ראשון, והוא והיא,
ואם מְרַגֶּעֶת מִקְבָּרָה: יהיה עוד טוב.

Last laugh: she puts on his field cap. And in the water
She examines herself as in a glass. How nice!
Oh, how she is beautiful, All suits! He smiles.

וזֶה הַצְּחֹק הָאֲחֵרוֹן: אֶת כּוֹבֵעַ
הַחַיִּלִּים שָׁלָו חֲבֻשָׁה מוֹל הָרְאִי.
זֶכֶה יִפְתֶּה, וְכוֹבְעוֹ הַתְּאִים.

And after this, behind the buildings of the quarter
The separation like a killer holds its cruel hand.
At last the night comes like the Doomsday comes. The end.

ואחר-כָּה, מאַחֲרֵי בְּתֵי הַרְבַּע,
פְּרִידָה כְּרֻצָּח בְּדָם קָר,
ולילה בא, כאַחֲרֵי דְבָר.

22.

[כב]

Here are troubles' dad and mam, the children cose.
The death, like taxes, is within the boundaries' set.
Illusions have a house. The signboard on the house:
"The fine hope in the lashes' shadow is now kept".

פה לצרות יש אב ואם וילד –
והמיתות גם הן קבועות, כמו מסים.
לאשליזות יש בית ובבית שְׁלֵט,
והתקווה עודה יפה וארפת ריסיים.

Only the disappointments haven't adapted their selves
To live. There is the same postcard on noisy stations
In the kiosks with the landscape and with the situation,
That could have been nearby in their wealth.

ורק האכזבות לא הסתדרו לחיות, -
ליד התחנות הרועשות נמכרת
אותה הגלויה המצירת
של נוף, אשר יכול היה להיות.

Newspapers are rustling on the evenin' wind disposed,
The commentaries' bouquets at the sunset slowly closed.
The park is open; the ice cream's assortment is on sale.

ועתונים מרשרשים ברוח ערב,
פְּרָחֵי הַמַּסְקָנוֹת אֵט נִסְגָּרִים,
הגן פתוח ומוכרים גלידה.

The unemployed and disabled, both female and male,
As songbirds in the gardens of new poets are posed,

נכים ומחסרי העבודה
הם צפרי הזמר בעצי משוררים,

But not the birds of older time - cuckoo and nightingale.

במקום הקוקיה והזמירים.

God, full of mercy

God, full of mercy, *)

If not the goodwill of the God full of mercy, **)

Mercy would have been in the world

And not just in Him.

I, who plucked flowers in the hills

And looked down into all the valleys,

I, who brought corpses down from the hills,

Can tell you that the world is empty of mercy.

I, who was King of Salt at the seashore,

Who stood without a decision at my window,

Who counted the steps of angels,

Whose heart lifted weights of anguish

In the horrible contests.

I, who use only a small part

Of the words in the dictionary.

I, who must decipher riddles I don't want to decipher,

I know that if not the goodwill of the God full of mercy,

There would be mercy in the world,

Not just in Him. ***)

*) the first line and the name of the Jewish funeral prayer

Translated from the Hebrew by Barbara and Benjamin Harshav

<https://lyricstranslate.com> (except the second line, translated by A.G.)

**) in the original play on words: - [El malé] – “God, full” and [Imalé] – “If not”

***) the list of this poem was found in the bag of a soldier, who was killed during the storming of the Old City of Jerusalem in 1967 during the Six-Day War.

אל מלא רחמים

אל מלא רחמים,

אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם ולא רק בו.

אני, שקטפתי פרחים בהר

והסתכלתי אל כל העמקים,

אני, שהבאתי גויות מן הגבעות,

יודע לספר שהעולם ריק מרחמים.

אני שהייתי מלך המלח ליד הים,

שעמדתי בלי החלטה ליד חלוני,

שספרתי צעדי מלאכים,

שלבבי הרים משקלות כאב

בתחרויות הנוראות.

אני שמשתמש רק בחלק קטן

מן המלים שבמלון.

אני, שמכרח לפתור חידות בעל פרחי

יודע כי אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם

ולא רק בו.